

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Reverendi Dom. D.|| Leonardi || Rvbeni SS. Theolo-||giae
Licentiati Abbatis || Ordinis D. Benedicti Mo-||nasterij
Sanctorum Apostolorum Petri & || Pauli Abdinckouensis,
in ciuitate || ...**

Ruben, Leonhard

Padibornae, 600 [i.e. 1600]

VD16 R 3400

Cap. XIII. Falsos prophetas esse gulæ & crapulæ maximè deditos.

[urn:nbn:de:bvb:12-bsb10194563-1](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bvb:12-bsb10194563-1)

*12. gratia
Christi
turpissis-
sime abu-
santur.*

id quod clarissimè tradidit D. Iudas Apo-
stolus vers. 4. dicens: *Subintroierunt enim
quidam homines (qui olim prescripti sunt in
hoc iudicium) impij, Dei nostri gratiam trans-
ferentes in luxuriam, & solum Dominatorem
Dominum nostrum Iesum Christum negant.*
Christum negasse ostendimus capite octa-
uo. Luxuriosum hoc esse nouum Euan-
gelium & libidini quàm deditissimum, se-
quenti capite 17. ostendemus. Et hæc suf-
fecerint ad demonstrandum eos aut non
esse sub gratia, aut eandem cõtemptui ma-
ximo habere: Nunc quid de eorum gula
sit statuendum, dicamus.

CAPVT XIII.

FALSOS PROPHETAS
esse gulæ & crapulæ maxi-
mè deditos.

*Gula vi-
tium quã
malum.*

EST vitium hoc gulæ prò dolor, appe-
titus scilicet cibi & potus inordinatus,
habens teste D. Gregorio distinct. 31. cap.
32. filias sub se quinque: ineptam scilicet
lætitiã, scurrilitatem, immunditiã, mul-
tiloquium, & circa vim intelligendi men-
tis

tis hebetudinem: hæc Adamum & Euam paradiso exturbauit, & Esau iure primogeniti priuauit. Hæc maximè in falsis prophetis dominatur, vt ex parte capite 8. ostendimus. Hi enim ita omnia agunt, ac si Deum suum ventrem constituissent, vt quidam tempore Philippensium, de quibus D. Paulus Philip. capite 3. vers. 18. *Mul- ti enim ambulant quos sepe dicebam vobis, (nunc autem & flens dico.) inimicos crucis Christi, quorum finis interitus, quorum Deus venter est, & gloria in confusione ipsorum, qui terrena sapiunt.* Sed vt rectè asserit D. Paulus I. Corinth. cap. 6. v. 13. *Esca ventri, & venter escis. Deus autem & hunc & has destruet.* Sunt enim hæ non nisi cauernæ quædam multarum infirmitatum. Non enim frustra submonuit Ecclesiasticus cap. 37. *Noli auidus esse in omni epulatione, & non te effundas super omnem escam, in mul- tis enim escis erit infirmitas, & auiditas ap- propinquabit vsq; ad choleram, propter crapulam multi obierunt, qui autem abstinens est adyciet vitam.* Hinc & Seneca in epistolis multos morbos multa fercula fecerunt, innumerabiles morbos, innumerabiles co- cos numera. Vnde & Saluator rectè monet **LUC. 21. 34.] Attendite, inquit, ne grauentur**

*Gulacæ
sa infir-
mitatum
variaro.*

corda vestra crapula & ebrietate, & curis huius vitæ: & veniat super vos repentina dies illa, tanquam laqueus enim superueniet in omnes qui sedent super faciem omnis terræ. Quod & ipsum Deus, & naturæ nostræ dispositio suadet, quæ hominem sic condidit, vt os quo ingeritur aut cibus, aut potus, non cum cæteris animalibus ad terrâ quasi defixum, sed in medio quasi ad latus constitutum sit, vt mediocriter his ad naturæ vires fouendas vtatur, ne si abundantius quam par est, se cibo potuq; ingurgitet, non se tam hominē, quàm brutum quoddam animal rationis expers constituat.

Porcis similes gustosi.

Reddit enim crapula hominem quasi porcum, quorum habitatione delectatur in scripturis sacris, præ cæteris animantibus, diabolus. Nota siquidem est historia hominis illius in terra Gerasenorum, quæ depingit D. Matthæus cap. 8. 28. Marcus 5. 1. Lucas 8. 26. hic oppressus spiritu immundo domicilium habebat in monumētis, quem neque catenis quisquam poterat vincire, quiq; sæpe catenis & compedibus constrictus, diruperat catenas, & compedes comminuerat, quemque nemo poterat domare, diu noctuq; in monumētis, & montibus aberrans, & concidens se lapidi-

lapidibus, cui nomen erat legio: quia, vt inquit D. Lucas, intrauerat dæmonia multa in eum. Dæmones verò eijciendi, nullum aptius suis sordibus domiciliū à Christo petebant quàm gregem duorum millium porcorum, in quem certo diuinæ sapientiæ iudicio immissi, per præceptum abierunt in mare, & suffocati perierunt: sic dediti crapulæ, quorum os semper ad terram & carnosas voragines tendit, qui olim apud nos nutriebantur croceis sanctissimorum sacramentorum cibis, transfugæ facti, quòd de filijs Ierusalem queritur Ier. Thren. 4. 5. amplexati sunt stercorea, & facti sunt sicut Babylon, Ier. 51. 37. Habitatio draconum, draconum inquam infernalium, quis verò crediderit CHRISTVM Dominum illam sapientiæ, pretiosam illam Euangelicæ doctrinæ margaritam, quam qui inuenit homo, Matth. 13. 46 præ gaudio vendit omnia quæ habet, & emit eam, tam immundis & gulosis porcis ne dicam canibus commisisse? De quibus Isaias queritur cap. 52. 11. quod nescierunt futuritatem, apud quos nec temporis sancti oris vlla est ratio, neq; ciborū vllus est delectus, sed tantum vt est apud Isaiã c. 22. 13. *gaudium & letitia occidere vitulos* (tum cum

Verū huiusmodi porcis Christus commiserit Euangelij thesaurum.

cum Dominus vocat ad fletum & ad planctum & cingulum sacci) & *ingulare arietes, comedere carnes & bibere vinum, comedamus & bibamus, cras enim moriemur*, cum Sodomitis scilicet, quorum hanc fuisse iniquitatem scribit Ezechiel capite 16. vers. 49. *Ecce, inquit, hac fuit iniquitas Sodoma sororis tue, superbia, saturitas panis & abundantia, & otium illius & filiarum eius, & manum egeno & pauperi non porrigebant.* His in qua porcis commisisset Euangelicæ Sapientiæ thesaurum, quem Christus in D. Iohanne solis locustis & melle siluestri vescente, pilis camelorum, & zona pellicea præcincto inchoavit, & Christus ipse quadraginta dierum continuo ieiunio præmissio condidit, & per Apostolos præuio ~~hanc~~ ieiunio Actor. 13. ad nos vsque transmisit? Frustra ergo cauit Matth. 7. 6. ne demus sanctum canibus, frustra ergo, ne mittamus Margaritas ante porcos, ne conculcent eas pedibus, & conuersi disrumpant nos. Cæterum huiusmodi Epicuri de grege fuisse Lutherum, ostendunt filia huius gulæ, quas supra initio attigimus, potissimum verò inepta eius lætitia, scurrilitas & multiloquium, quibus scatent omnia pene eius scripta, maximè verò liber ille lo-
cuple-

*Luthero
filia gula
cōueniūt*

Christianas institutiones ignaræ plebeculæ obtrudere. Hinc est quod nusquam terrarum ita viguerunt studia conuiuiorum, crapulæ, abdominis, & excitandæ Venæ, atque per eos in varijs nationibus introducta sunt: sic vt tradat de lōgè disitis à nobis nationibus, doctissimus ille sacræ Theologiæ quondam in Collegio Pontificio Anglorum apud Remenses professor Guilielmus Reginaldus Anglus lib. 2. Caluino turcismi, folio 234. ministros verbi in Scotia quotidie nouas artes excogitare, quibus carnem irritent, atq; ad libidinem incendāt: alios ad macerandas carnes bubulas pipere loco salis, alios alijs artificijs semetipsos ad Venereas cupiditates fortiter exercendas extimulare. Geneuenses & Heluetios ministros ignauos ventres asferit, & potius passuros cælum terræ misceri, quàm vt molestiam aliquam ventri suo afferant. Ioannem verò Caluinum Caluisticæ religionis facilè principem & architectū magna cura & diligentia sibi prouidisse, vt nihil haberet in mensa, nisi egregium, & singulare; & exquisito studio o-pipare præparatum panem ex optimo frumento, admisto saccaro, cinnamomo, & aqua rosacea confectum, qui per Anton-

*Panis
Caluini.*

masiam

masiam Caluianus panis dicebatur. Vinum item maximè selectum & nobile, carnes lautissimæ, quocunq; etiam pretio emebantur, ad eius mensam præparabantur: præter salgama quædam, & compositiones exquisitas ex aromatariorum officinis depromptas. Hæcine sunt nostrorum verorum prophetarum, qui abstinentia summa & sanguine sancto Christi Euangelium testati sunt, vestigia? Hæcine respondent Euangelicæ pœnitentiæ? Hæcine naturæ communes leges ab Ecclesiastico capite 29. traditæ stabiliunt? *Initium* (inquit) *vita hominis aqua & panis & vestimentum, & domus protegens turpitudinem.* Nobilissimi olim gentiles, solius naturæ legibus ducti, maxima cum sobrietate vitam agebant, & comedebant in plateis publicè, vt alij eorum exemplo ad frugalitatem, & sobrietatem amplexandam allicerentur, testis Valerius Maximus lib. 2. cap. 1. *Maximis, inquit, viris prandere & canare in propatulo, verecundia non erat: nec sane vllas epulas habebant, quas populi oculis obijcere vererentur: erantq; a deo continentia intenti, vt frequentior apud eos puluerum quam panis usus esset.* Hæc ille. Licet verò id tum non coactè fecerint maiores

*Gentiles
quàm sobrie
vixerint.*

*Lutheri
Lycurgi
lex tem-
perantia.*

iores nostri, sed vt exemplo suo allicerent ad temperantiaē studium: quidam tamen sapientissimi legum latores de hac re certis legibus statuerunt. Exemplo est Lycurgus Lacedaemoniorum princeps teste Trogo Pompeio lib. 5. qui suis legibus populum publicè conuiuari mandauit, parsimoniam omnibus persuasit laborem militiæ, existimans assidua frugalitatis consuetudine faciliorem esse, vt rectè scripserit sapientissimus Boetius lib. 2. de consolatione philosophiæ metro 5. complectens & cibi, & potus, & in vestibus certam moderationem.

*Fœlix nimium prior et as
Contenta fidelibus aruis,
Nec inertī per dita luxu
Facili qua sera solebat
Ieiunia soluere glande,
Nec Bacchica munera noras
Liquido confundere melle,
Nec lucida vellera Serum
Tyrio miscere veneno,
Somnos dabat herba salubres
Potum quoq; lubricus amnis.*

Et Ouidius in Fastis meminit, veteres mero lacte & herbis olim victitasse. Solarum
herbarum

herbarum meminerunt sacræ literæ. *Ecce Lex dicitur*
enim, inquit Dominus Gen. 1. 29. dedi vo- *na eadē*
bis omnem herbam afferentem semen super dere.
terram, & vniuersa ligna quæ habent in se-
metipsis sementem generis sui, vt sint vobis in
escam, & cunctis animantibus terra, & c. vt
habeant ad vescendum. Cæterum hæc crâ-
 pula certissima via est ad omnia flagitia, &
 ad hæresin tandem : sicut enim dum so-
 lis herbis victitabant, nulla ætas erat bre-
 uior : sed diuturna admodum, mille pene
 annos contingens, erantque homines ea
 pietate, vt propter sancta seruitia Deo sin-
 gulari pietate præstita à Domino raperen-
 tur : quemadmodum in Enoch & Helia
 meminit sacra scriptura, Gen. 5. 24. 4. Re-
 gum 2. 11. sic postmodum vbi maior liber-
 tas conuiuandi & comedendi data fuit, Ge-
 nef. 9. 3. ita vt omne quod moueretur &
 viueret, cederet in cibum hominum, eaq;
 vt olera virentia comederent, tandem cõ-
 flauerunt vitulum; & immutauerunt gloriam
 Dei, in similitudinem vituli comedentis fœ-
 num : & statuerunt sibi idolum, & solenni-
 tatem Domini, præconis voce conclama-
 runt Exod. 32. dicentes. *Hi sunt Diij tui*
Israel, qui te eduxerunt de terra Egypti, & c.
surgentesq; mane obtulerunt holocausta &
 P *hostias*

Vitalis
in Oreb.

hostias pacificas, & sedit populus manducare,
 & bibere, & surrexerunt ludere. Quem lu-
 sum postmodum vers. 28. consecuta est ad
 imperium Moysis cædes triginta trium
 millium hominum. Ac primò quidem,
 ut est Deuteron. capite 32. versu 12. Do-
 minus solus dux eius fuit, & non erat cum eo,
 scilicet populo Israel, Deus alienus. Consti-
 tuit eum super excelsam terram, ut comederet
 fructus agrorum: & sugeret mel de petra, ole-
 umq; de saxo durissimo. Butyrum de armen-
 to & lac de ouibus, cum adipe agnorum,
 & arietum filiorum Basan. Et hircos cum
 medulla tritici, & sanguinem uine biberet
 meracissimum. Sed mox sequitur: In-
 crassatus est dilectus, & recalcitrauit, incrassa-
 tus, impinguatus, dilatatus. Dereliquit Deum
 factorem suum, & recessit à Deo salutari suo.
 Prouocauerunt eum in Dijs alienis (ecce ido-
 lolatriam) & in abominationibus ad iracun-
 diam concitauerunt. Immolauerunt Daemonijs
 & non Deo, Dijs quos ignorabant: Noni re-
 centesq; venerunt, ut superius capite secu-
 do ostendimus. Ex hac enim gula, non
 tantum corpus ipsum, sed & anima ita in-
 crassatur, ut ad diuina omnia intelligendi
 vis hebes reddatur. Inuenti enim sunt,
 inquit Dominus Ierem. capit. 5. vers. 26.

in po.

in populo meo impij, insidiantes quasi aucupes, laqueos ponentes & pedicas ad capiendos viros. Sicut decipula plena ambus, sic domus illorum plena dolo, ideo magnificati sunt & ditati. Incrassati sunt & impinguati: & praterierunt sermones meos pessime. Tales Iudæi Matth. capit. 13. vers. 13. *Auditus, inquit CHRISTVS, auris audietis & non intelligetis: & videntes videbitis, & non videbuntis. Incrassatum est enim cor populi huius, & auribus grauitur audierunt, & oculos suos clauserunt; ne quando videant oculis, & auribus audiant, & corde intelligant, & conuertantur, & sanem eos.* Similia D. Paulus Actor. 28. 27. iisdem Iudæis Romæ obijcit. Sed hi luent gladio Domini, qui Isa. 34. 6. *repletus est sanguine, incrassatus est adipe.* Ad tanta pericula merito exhorrescât quidam delictiores religiosi, qui ad sanctioris disciplinæ studium vocati, ad ieiunia, ad ciborum temperantiam, vbi sub pietissimis sanctissimorum ordinum patriarchis aliquandiu aliqua pietatis spe vixerunt, ad laqueos gulæ citius quàm animaduertere queant, à Dæmone incauti pertrahuntur, & vescuntur non secus ac Adam & Eua in paradiso. Qua quidem in re sunt præ cæteris insolentiores ij, qui

infimo quodam genere procreati sunt.
 Hi siquidem superioribus suis maiores mo-
 lestias semper exhibent, quàm ditiores, ma-
 ximè vbi non nihil literarum didicerint,
 tum enim non tam religiosos quosdam a-
 gunt, quàm medicos. Adducunt placita Ga-
 leni, Aphorismos Hippocratis, quib⁹, quã-
 uis diuersa ab istis bonis & doctissimis me-
 dicis sententia, gulam suam contra simpli-
 ciores cibos tueantur, quos D. Bernardus
 sermone 30. super Cantica tali penicillo
 depingit. *Tu quoq³, inquit, si propriam dese-
 ras voluntatem: si corporis voluptatibus per-
 fectè renunties: si carnem tuam crucifigas cum
 vitijs & cõcupiscentijs: sed & mortifices mem-
 bra tua, quæ sunt super terram: probabis te
 Pauli imitatore, qui non facies animã tuam
 pretiosorem teipso: probabis & Christi disci-
 pulum, etiam illam perdendo salubriter. Et
 quidem prudentius eam perdis ut custodias,
 quàm custodis ut perdas. Nam qui voluerit
 animam suam saluam facere, perdet eam.
 Quid hîc vos dicitis observatores ciborum, mo-
 rum neglectores? Hippocrates & sequaces eiu-
 docent animas saluas facere in hoc mundo:
 Christus & eius discipuli perdere. Quemnam
 vos è duobus sequi magistrum eligitis? At
 manifestum se facit qui sic disputat: hoc ocli-
 lis, hor*

lis, hoc capiti, & illud pectori vel stomacho nocet. Profecto unusquisq; quod a suo Magistro didicit, hoc in medium profert. Num in Evangelio legisti has differentias, aut in prophetis, aut in literis Apostolorum? Caro & sanguis pro certo reuelavit tibi hanc sapientiam: non spiritus Patris. Est enim carnis hæc sapientia. Sed audi quid de ipsa nostri medici sentiant. Sapientia, inquiunt, carnis mors est. Item, sapientia carnis inimica est Deo. Num Hippocratis, seu Galeni sententiam, aut certe de schola Epicuri debui proponere vobis? Christus sum discipulus: Christi discipulis loquor. Ego si peregrinum dogma induxero, ipse peccauit. Epicurus atq; Hippocrates corporis, alter voluptatem; alter bonam habitudinem præfere; meus magister utriusq; rei contemptum prædicat. Anima in corpore vitam, quam summo studio iste vnde sustentet: ille vnde & delectet, inquit, atq; inquirere docet: Saluator monet & perdere. Quid enim tibi aliud de Christi auditorio sonuit, cum paulo ante clamatum est, Qui amat animam suam perdet eam? perdet eam dixit: siue ponendo ut Martyr: siue affligendo ut pœnitens. Quanquam genus martyrii est, spiritu facta carnis mortificare: illo nimirum quo membra caduntur ferro, horrore quidem mitius: sed diuturnitate

P 3 molestius.

molestius. Videsne hac sententia magistri mei carnis sapientiam condemnari: per quam utiq³ aut in luxum voluptatis diffluitur; aut ipsa quoq³ bona valetudo corporis ultra quam oporteat appetitur? Deniq³ quod vera sapientia in voluptates non effluat, audisti profecto a sapiente: ne inueniri quidem hanc in terra suauius vixerit. Qui autem inuenit, dicit, Super salutē & omnem pulchritudinē dilexi sapientiā. Si super salutē & pulchritudinē; quanto magis super voluptatē & turpitudinem? quid verò prodest temperare à voluptatibus, & inuestigandis diuersitatibus complexionum: ciborumq³ varietatibus exquirendis quotidianam expendere curam?

Querela delicatorum religioforum Legumina, (inquit,) ventosa sunt, caseus stomachum grauat, lac capiti nocet, potum aquarum non sustinet pectus; caules nutriunt melancholiam, choleram porri accendunt, pisces de stagno aut de lutosa aqua meae penitus complexioni non congruunt. Quale est hoc ut in totis fluuijs, agris, hortis, cellarijsue reperiri vix possit quod comedas? Putate queso Monachum esse non medicum: nec de complexionibus iudicandum, sed de professione. Parce obsecro primum quidem quieti tuae. Parce deinde labori ministrantium, parce grauamini domus, parce conscientiae: conscientiae dico non tuae, sed

sed alterius, illius videlicet, qui prope sedens & edens quod sibi apponitur, de tuo singulari seiuinio murmurat. Scandalo quippe est ei, aut tua odiosa superstitio, aut duritia: quam forte putat illius, qui tibi habet providere. Scandalizatur, inquam, in tua singularitate frater, indicans te superstitiosum tanquam superflua queritantem; aut certè me durum causans, qui non perquiram victui tuo necessaria. Hæc mellifluus & nobilissimus ille cum tribus nobilibus fratribus suis Bernardus, qui nulla egestate, sed solo diuini seruitij zelo Monasterij, ea in prælatura constitutus professus Abbas & vidit, & notauit, & cauenda monuit. Hi siquidè primi sunt gradus, quibus homo incrassatus mente ad apostasiam deducitur, & cum tota domo vt filijs & filiabus Iob indies conuiuantibus, & vinum bibentibus contigit, ab inimico humani generis obruitur Iob. capit. 1. vers. 18. atque adeo cum diuite epulone quotidie viuentè splendide Luc. capite 16. vers. 19. implacabili fame, & aridissima sempiterna siti cruciandus in barathrū præcipitatur. Habentes ergo alimenta, vt monet D. Paulus 1. ad Timoth. capit. 6. & quibus tegamur, his contenti simus.

Quæ-

Quæ vtraq; qualia apud D. Petrum Apostolum fuerint, refert ex D. Petri verbis selectissimus eius discipulus Clemens Romanus lib. 7. Recognitionum ad Iacobum fratrem Domini. *Sed fortasse, inquit, quamuis mecum positus videaris non agnoueris vitam meam: panis mihi solus cum oliuis, & raro etiam cum oleribus in usu est. Indumentum autem hoc est mihi, quod vides, tunica cum pallio: & hæc habens nihil aliud requiro, hoc mihi sufficit, quia merces mea non ad hæc presentia, sed illa quæ æterna sunt aspicit, & ideo nihil me rerum presentium & visibilium deletat.* Hæc D. Petrus. Sunt & alij ita gulæ dediti, vt benedictionem cibo potuq; à sacris literis debitam à sacerdotibus legitimis præsentibus non ferant, cuius rei præclarum exemplum refert D. Gregorius Turonensis Episcopus lib. 1. de gloria plurimorum Martyrum cap. 80. de quodam hæreticorum presbytero, qui in conuiuio conignatione ciborum præuere volens Catholicum presbyterum, illiq; illudere, diuina ultione interijt. *Historia hæc est. Semper Catholicis inimica est hæresis, & ubique potuerit tendere insidias, non omittit: sicut illud est, quod quodam loco factum celeberrima fama refert. Mulier quædam erat Catholica*

Falsi propheta nō ferunt benedictionē cibi à Catholicis factā.

tholica habens virum hereticum : ad quam
 cum venisset presbyter nostra religionis valde
 Catholicus, ait mulier ad virum suum : Rogo
 charitatem tuam, vt pro aduentu huius sacer-
 dotis qui me visitare dignatus est, letitia ha-
 beatur in domo nostra, ac preparatum dignis
 impendijs prandium, epulemur cum eo. Pro-
 mittente autem viro eius, sic se vt illa fla-
 gitabat, facturum, aduenit & alius here-
 ticorum presbyter : dixitq; vir mulieri, du-
 plicata est hodie letitia, eo quod sint sacerdo-
 tes vtriusq; religionis in domo nostra : Discum-
 bentibus autem ad conuiuium; vir ille cum
 presbytero dextera partis cornu occupat, Ca-
 tholicum ad sinistrum statuens : positaq; ad la-
 uam eius sellula in qua coniunx eius desideret :
 dixit vir ad presbyterum hereticum; Si con-
 senseris dictionibus meis exerceamus hodie ca-
 chinnum de hoc Romanorum presbytero, vt Iniuria
 scilicet apposito ferculo, tu celerius signare fe- ikata
 stines; cumq; ille manum posuerit, illo tristitan- Romano
 te, nos cum letitia comedemus. Cui ille, faciam, presbyter
 inquit, quod precipis, denique veniente dis- ro in be-
 co cum holeribus, signauit hereticus : posuitq; nedicen-
 manum suam, quod cernens mulier, ait : Ne do cibo.
 feceris, quia ingrati fero iniuriam sacerdotis.

Et exhibito alio cibo sumpsit Catholicus, in se-
 cundo vero & tertio ferculo similiter fecit ha-

reticus, quarto autem exhibito, cuius in medio sartago feruens aduenerat, in qua compositum erat cibus ille, qui ex collisis ouis parū permixta farina, dactylorum partibus, oliuarumq; rotunditatibus assolet exornari: hereticus festinans priusquam ferculum illud vel mensam tangeret, elevantia in obviam manu, signat, statimq; positum cochlearium sumit, non intelligens an caleret feruentemq; cibū infeliciter inglutivit; protinus accenso pectore astuare coepit, emissog; cum suspirio, immenso ventris strepitu, nequam spiritum exhalauit, ablatuq; de conuiuio, locatus in tumulto, terrena molis congerie est opertus. Tunc exultans presbyter nostrae religionis, ait: Verè vltus est Deus seruos suos, & conuersus ad virum, cuius erat conuiuium, dixit: Peryt huius memoria cum sonitu, & Dominus in aeternum permanet: tu vero appone quod comedam. Tunc homo ille perterritus expleto conuiuio prouolutus est ad pedes presbyteri, conuersusq; ad fidem Catholicam, credidit cum domo sua, quae in hac perfidia tenebatur, & multiplicata est latitia, sicut prius mulier flagitauerat.

Hæc sanctissimus ille Gregorius Turo-
nensis, qui in Gallijs vitam agens circa an-
num Domini 580. præclarissima quæque
miracula SS. Martyrum & Confessorum
poste-

posteritati consecrauit. Aliam certè benedictionem promeruit manus S. Osualdi Anglorū regis, qui benedictionem passim expectauit, antequā liberalissimè victum præberet de regali sua mensa pauperibus. Qua de re sic Venerabilis Beda lib. historiæ Anglicanæ cap. 8. S. Osualdus, inquit, regni amplissimi culmine sublimatus, quod dictu mirum est, nihilominus pauperibus & peregrinis, semper humilis, benignus & largus fuit.

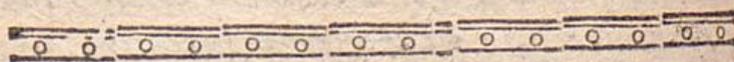
S. osualdi
pietas era
ga paupe
res.

Fertur enim quòd tempore quodam cum die sancto Pascha cum Aidano Episcopo consedisset: ut prandium sumerent, positusque esset in mensa coram eo discus argenteus regalibus epulis refertus: iamque essent manus ad panem benedicendum missuri, intrauit subito minister ipsius, cui suscipiendorum inopum erat cura delegata, & indicauit regi, quia multitudo pauperum undecunque adueniens maxima per plateas sederet, postulans aliquid eleemosynæ a rege.

Qui mox dapes sibi appositas deferrè pauperibus iussit: sed & discum confringi, atque isdem minutatim diuidi precepit. Quo viso Pontifex qui assidebat, delectatus tali factu pietatis, apprehendit dexteram eius, & ait:

Nunquam

Nunquam inueterascat hæc manus. Quod & ita iuxta votū benedictionis eius euenit. Nam cum interfecto illo in pugna, manus in brachio à cætero esset corpore resecta, contigit ut hæc manus incorrupta perduret. Deniq; in urbe regia, quæ à Regina quondam vocabulo Bebbæ cognominatur, loculo inclusa argenteo, in Ecclesia S. Petri seruatur, ac digno à cunctis honore veneratur. Atque hæc de falsorum prophetarum gula & crapula, & verorum prophetarum abstinentia dicta sufficiant, Nunc sequentia vitia examinemus.

CAPVT XV.

FALSOS PROPHETAS
esse homicidas.

Veri pro **V**T verorum prophetarum semper
phetæ co- fuit omni studio conatuq; eò tende-
nati ho- re, vt mortem hominibus à Deo intenta-
mines ab tam exhortationibus & vaticinijs ad popu-
nteritu lum arctioris vitæ propriæ exemplo & o-
vindica- rationis ad Deum Opt. Max. quasi assi-
re, secus duo exercitio auerteret: sic falsorum pro-
falsi pro- phetarum semper quasi proprium fuit, ple-
pheta. bem à se ad perfidiam pertractam ad mac-
cellum quasi carnificinæ mactandam co-
gere